

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **Z. J.**, zast. JUDr. Ladislavem Poláškem, advokátem se sídlem Rožnov pod Radhoštěm, Horní Paseky č. 321, proti žalovanému: **Policie České republiky, Správa Severomoravského kraje**, ulice 30. dubna č. 24, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci kázeňského přestupku, o kasační stížnosti žalobce – stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 9. 2004, č. j. 22 Ca 176/2003 – 48,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Krajský soud v Ostravě (dále krajský soud) zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Správy Severomoravského kraje ze dne 6. 6. 2002, č. 114 ve věci kázeňského přestupku. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele PČR Okresního ředitelství Policie ČR Vsetín ze dne 10. 4. 2002, č. 28, kterým byl stěžovatel podle § 32 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. e/ a přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniami podle § 30 odst. 1 písm. i/ zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. f/ a g/ a § 6 odst. 3 a 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Přestupku se dopustil dne 5. 3. 2002 v cca 19.40 hodin (v rozhodnutí popsaném jednání).

Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná. Žalobce proti rozhodnutí zejména namítal, že nebyly provedeny důkazy vyčerpávajícím způsobem, a proto nebyl zjištěn skutečný stav, a to skutečnost, kdo řídil vozidlo. Správní orgán nevyslechl řidiče vozidla a tím, podle jeho názoru, porušil ustanovení § 130 zákona č. 186/1992 Sb. a zároveň ustanovení § 73 zákona o přestupcích. Tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou. Nejprve zdůraznil, že jednání policisty, které má znaky přestupku, se neprojednává podle zákona o přestupcích, ale podle zákona č. 186/1992 Sb. (§ 10 odst. 1 přestupkového zákona a ustanovení § 32 zákona č. 186/1992 Sb.). Na řízení ve věcech kázeňských se vztahují příslušná ustanovení zákona č. 186/1992 Sb., proto nelze dovozovat porušení ustanovení § 73 přestupkového zákona. Porušení ustanovení § 130 zákona č. 186/1992 Sb. (a zároveň i porušení ustanovení hlavy páté Listiny) žalobce dovozoval z toho, že správní orgán nevyslechl řidiče vozidla, přičemž z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobce využil svého práva a navrhl na podporu svých tvrzení jakékoliv důkazy. Z jeho vyjádření doručeného správnímu orgánu dne 2. 4. 2002 a z odvolání sice vyplývá, že uvedl, že osobní automobil neřídil, nicméně neuvedl jméno, příjmení a adresu údajného řidiče. Přitom takovou možnost měl v průběhu správního řízení. Protože tak neučinil, nelze dovozovat porušení ustanovení § 130 zákona č. 186/1992 Sb. a porušení hlavy páté Listiny. Jméno a adresu svědka uvedl žalobce až v žalobě. Krajský soud přezkoumává skutkový a právní stav ke dni rozhodnutí správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a proto nelze zrušit rozhodnutí správního orgánu z důvodu výsledku svědka, který byl navržen až v žalobě podle § 65 s. ř. s.

Kasační stížnost podal žalobce – dále stěžovatel (§ 105 odst. 1 s. ř. s.) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a/ a b/ s. ř. s. Krajský soud, podle něj, nesprávně posoudil právní otázku, protože dne 5. 3. 2002 v době kolem 19.40 hodin v k. ú. obce V. osobní motorové vozidlo tovární značky Opel Ascona RZ neřídil. Skutečnost, že neuvedl dle tvrzení prošetřujících policejních orgánů jméno řidiče vozidla nemůže zprostit správní orgán i s poukazem na ustanovení § 3 zákona č. 71/1967 Sb. ve znění platném v době události, povinnosti svědomitě a odpovědně se zabývat každou věcí, která je předmětem řízení zvláště za situace, kdy byla tato okolnost známa a vyplývá např. z vyjádření stěžovatele ke služebnímu zákroku kontrolora P. N. ze dne 30. 3. 2002. Dokazování tak nebylo provedeno řádným a vyčerpávajícím způsobem a nebyl objektivně zjištěn skutkový stav věci. Stěžovatel proto nesouhlasí s konstatováním krajského soudu, že nevyužil svého práva k navržení důkazů na podporu svých tvrzení, protože prošetřit řádně věc měl povinnost i správní orgán. Neprovedením řádného prošetření věci ve směru k řidiči vozidla bylo porušeno ustanovení § 3 odst. 2, 3 a 4 zákona č. 71/1967 Sb. Po poskytnutí právní pomoci pak stěžovatel uvedl řidiče v řízení před soudem a soud měl rozhodnutí správního orgánu zrušit a vrátit věc k objektivnímu došetření a novému rozhodnutí. Za zmatečné považuje stěžovatel odůvodnění krajského soudu s odkazem na ustanovení § 65 s. ř. s. Kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Protože v důsledku tohoto nedorozumění a dalších perzekucí musel ukončit služební poměr policisty a pracuje jako řidič v Č., a. s. V., požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí jako nedůvodné. Ze spisového materiálu je zřejmé, že správní orgány prvního i druhého stupně učinily vše pro to, aby skutečný stav věci byl náležitě a dostatečně zjištěn. Případná nečinnost ze strany stěžovatele v návrhu důkazů prokazujících jeho nevinu nemůže jít k tíži žalovaného. Stěžovatelem namítané porušení ustanovení § 3 odst. 2, 3, 4 zákona č. 71/1967 Sb. nemá opodstatnění.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu z důvodů uvedených v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k těmto závěrům.

Stěžovatel uplatnil kasační stížnost podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s. z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném právním posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s. z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Podstatou kasační stížnosti stěžovatele je jeho tvrzení, že se nemohl dne 5. 3. 2002 v cca 19.40 hod. v k. ú. V. dopustit přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. e/ a přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle § 30 odst. 1 písm. i/ zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. f/ a g/ a § 6 odst. 3 a 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, protože v té době osobní motorové vozidlo tovární značky Opel Ascona RZ neřídil. Skutečnost, že vozidlo neřídil, namítal již v průběhu správního řízení, například ve vyjádření ze dne 30. 3. 2002. Ani skutečnost, že neuvedl jméno řidiče vozidla nezprostila správní orgány povinnosti provést dokazování řádným a vyčerpávajícím způsobem.

Nejvyšší správní soud vychází z toho, že v době jednání stěžovatele, které podle správních orgánů má znaky přestupku, byl stěžovatel policistou a proto toto jeho jednání bylo vyřízeno jako kázeňský přestupek (§ 32 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb.). Podle ustanovení § 35 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. před uložením kázeňského trestu musí být úplně a přesně zjištěn skutkový stav. Policistovi musí být před uložením kázeňského trestu dána možnost se k věci vyjádřit, navrhopvat důkazy a hájit se. Z obsahu správního spisu, z protokolu o projednání přestupku ze dne 28. 3. 2002 vyplývá, že se ho stěžovatel zúčastnil, byl seznámen s obviněním ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e/ a přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle § 30 odst. 1 písm. i/ zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích s odůvodněním skutku i toho, že porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. f/ a g/ a § 6 odst. 3 a 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Po seznámení se spisovým materiálem č. j. ORVS-12/SKS-KN-2002, po poučení o právu nahlížet do spisu, vyjadřovat se ke všem důkazům, o právu dát se zastupovat advokátem nebo zástupcem, navrhopvat důkazy na svoji obhajobu, stěžovatel uvedl, že na jeho žádost mu byly předány fotokopie listů číslo 4, 5, 6, 8 a že se ke zmíněnému vyjádří písemně, a to tak, že tuto písemnost dne 2. 4. 2002 předá vedoucímu OO PČR Vsetín. Protokol stěžovatel podepsal. Z obsahu výše uvedeného protokolu naprosto jasně vyplývá, že stěžovateli byla dána možnost se k věci vyjádřit, navrhopvat důkazy a hájit se. Písemností ze dne 30. 3. 2002, která byla doručena PČR Okresnímu ředitelství Vsetín dne 2. 4. 2002 se stěžovatel vyjádřil ke služebnímu zákroku dne 5. 3. 2002 a uvedl svoji verzi celé události. Z ní vyplývá, že dne 5. 3. 2002 jel svým vozidlem na hokejové utkání, své vozidlo zaparkoval u schodiště do restaurace Kulturní dům před budovou ORP Vsetín. Na hokejovém utkání byl do konce druhé třetiny a na zimním stadionu se potkal se svým známým, jehož jméno neuvedl s odůvodněním „kterého v dané věci nebudu uvádět s přihlédnutím k § 68 zákona č. 200/90 Sb. ...“ a v dalším textu dále popisoval, jak jeho známý řídil jeho osobní automobil. V celém textu tohoto vyjádření není jméno onoho známého uvedeno. Rovněž v odvolání proti

rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není uvedeno jméno muže, který podle stěžovatele řídil jeho automobil. Konečně stěžovatel sám v kasační stížnosti ani jiných svých písemnostech netvrdí, že by konkrétně v průběhu správního řízení jménem, příjmením a adresou označil onu osobu, která podle něj řídila dne 5. 3. 2002 jeho osobní automobil. Teprve v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, která je ze dne 28. 9. 2002 a je založena pod č. l. 22, 23 předloženého spisu krajského soudu stěžovatel uvádí, že ve věci nelze spravedlivě rozhodnout bez výslechu K. M., bytem V., T., který vozidlo daný den před zákrokem vůči jeho osobě skutečně řídil. Bez výslechu tohoto svědka, u něhož neupřesnil svůj vztah k němu, nebylo možno rozhodnout o jeho vině nebo nevině.

Protože podle § 39 odst. 1 písm. a/ a e/ zákona č. 186/1992 Sb. při projednávání jednání, které má znaky přestupku, se postupuje podle zvláštního předpisu, jde-li o rozhodnutí, zda jednání policisty má všechny znaky přestupku potřebné k určení viny a určování osoby blízké, a tímto zvláštním předpisem je zákon č. 200/1990 Sb. je nutno v tomto rozsahu vycházet z tohoto zákona. Jestliže byl stěžovatel správními orgány uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. e/ a přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniami podle § 30 odst. 1 písm. i/ zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. f/ a g/ a § 6 odst. 3 a 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, pak znakem citovaných ustanovení s přihlédnutím ke konkrétní situaci bylo i to, zda stěžovatel se vytykaného jednání dopustil jako řidič motorového vozidla. Podle ustanovení § 2 písm. d/ zákona č. 361/2000 Sb. řidič je účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové vozidlo. Stěžovatel tvrdí, že v daném případě nebyl řidičem, v průběhu správního řízení v písemnosti ze dne 30. 3. 2002 naznačil, že skutečného řidiče nebude uvádět s přihlédnutím k § 68 zákona č. 200/90 Sb. Toto ustanovení v odstavci čtvrtém upravuje kdo je osobou blízkou. Pokud tedy stěžovatel takto vyjádřil, že podle něj skutečný řidič je vůči němu osobou blízkou a že ho nebude jmenovat, má toto jeho rozhodnutí význam ve vztahu k ustanovení § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. Nejvyšší správní soud se rozsudkem ze dne 22. 4. 2004, sp. zn. 2 As 3/2004 k tomuto ustanovení vyjádřil takto: „Toto ustanovení totiž zakotvuje právo odmítnout podání vysvětlení v situaci, jestliže by v důsledku tohoto podání vysvětlení hrozilo osobě vysvětlení podávající nebo osobám jí blízkým podle ustanovení § 68 odst. 4 zákona nebezpečí postihu za přestupek. Toto právo neobviňovat sebe nebo osoby sobě blízké je v řízení o přestupcích přiměřeným průmětem ústavního práva, jež je pro účely trestního stíhání zakotveno v čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a na úrovni zákonné je pak pro účely trestní upraveno v § 100 trestního řádu. Ustanovení § 60 odst. 1 zákona o přestupcích ovšem nesporně nemůže sloužit k tomu, aby se kterákoliv osoba mohla zříci své odpovědnosti za spáchaný přestupek tam, kde není dostupné přímé svědectví či přímý důkaz, a to pouhým odkazem na to, že přestupek spáchal někdo jiný, bez další specifikace této osoby s poukazem, že se jedná o osobu blízkou. Za takové situace jistě nemůže být osoba přenášející odpovědnost na jinou osobu nucena k identifikaci této jiné osoby, musí být ovšem připravena na fakt, že přestupkový orgán může vycházet z ostatních důkazů a bude hodnotit, zda tyto důkazy jsou samy o sobě dostatečně průkazné k identifikaci pachatele přestupku. Jinak řečeno, zda z ostatních provedených důkazů lze dospět k ucelenému důkaznímu řetězci, z něhož bude možno dovést odpovědnost konkrétní osoby.“. Od tohoto závěru není důvod se odchylovat ani v tomto projednávaném případě. Jestliže stěžovatel ve správním řízení jen tvrdil, že neřídil osobní motorové vozidlo s tím, že toto motorové vozidlo řídil někdo jiný, aniž tuto osobu označil, je jeho výtka ke správním orgánům spočívající v tom, že nezjistily řádně skutkový stav, protože nevyslechly tuto osobu, nelogická. Takový důkaz je neproveditelný. Aby takový důkaz mohly správní orgány provést, byla potřebná součinnost stěžovatele, když ze skutkových okolností

zachycených ve správním spisu žádná taková osoba nevyplývala. Jeho údaj v písemnosti ze dne 30. 3. 2002, že tuto osobu nebude uvádět s přihlédnutím k § 68 zákona č. 200/1990 Sb., když v následné době v žalobě uvedl, že řidič vozidla byl K. M., V., T., aniž by upřesnil svůj vztah k němu, se jeví zcela nepřesvědčivý. Stěžovatel zcela bezdůvodně ve správním řízení nenavrhl provedení tohoto důkazu, ačkoliv byl o možnosti navrhnout důkazy řádně poučen. Pokud tedy krajský soud dospěl k závěru, že nelze vytýkat správním orgánům, že nevyšlechly takovou neidentifikovanou osobu a dále, že nelze dovozovat porušení ustanovení § 130 zákona č. 186/1992 Sb. a porušení hlavy páté Listiny, lze s tímto závěrem ve vztahu ke správním orgánům souhlasit. Krajský soud v napadeném rozsudku dále vyslovil, že přezkoumává skutkový a právní stav ke dni rozhodnutí správního orgánu (ustanovení § 75 s. ř. s.), a proto nelze zrušit rozhodnutí správního orgánu z důvodu výsledku svědka, který byl navržen až v žalobě podle § 65 s. ř. s. S tímto názorem krajského soudu Nejvyšší správní soud nesouhlasí, neboť má za to, že krajskému soudu zákon č. 150/2002 Sb. – s. ř. s., který upravuje jeho postup (i postup Nejvyššího správního soudu) v řízení nebrání v takovém případě rozhodnutí správního orgánu zrušit, avšak za předpokladu, že zjištění skutkového stavu správními orgány je pro posouzení věci nedostačující. O takový případ však v této právní věci nejde. O tom, že správní orgány úplně a správně zjistily skutkový stav krajský soud nepochybuje a nepochybuje o tom ani Nejvyšší správní soud.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 5. 3. 2002 prováděli por. Bc. P. N. a nstržm. L. D. plánovanou kontrolní činnost v rámci Policie České republiky Okresního ředitelství Vsetín v době od 19 hodin před budovou OŘ PČR Vsetín. Oba jmenovaní policisté o této činnosti ve vztahu ke stěžovateli sepsali samostatně úřední záznam dne 5. 3. 2002 a poté ještě společný úřední záznam téhož dne, který spolu s nimi podepsal i pplk. J. R. Z uvedených úředních záznamů vyplývá, že por. Bc. P. N. a nstržm. L. D. viděli nasedat stěžovatele do osobního motorového vozidla tov. značky Opel Ascona SPZ a protože předtím prošel kolem služebního vozidla v němž seděli a při chůzi jevil známky požití alkoholu, sledovali jej až k jeho bydlišti na ulici B. H., kde stěžovatel zaparkoval v řadě stojících vozidel. Por. Bc. P. N. přistoupil k automobilu stěžovatele a vyzval ho, aby předložil doklady potřebné k řízení. To stěžovatel odmítl a poté por. Bc. P. N. stěžovatele vyzval, aby vystoupil ze svého vozidla a nastoupil do služebního vozidla. Stěžovatel ze svého vozidla vystoupil avšak odmítl nastoupit do služebního vozidla a učinil tak až na opakovanou výzvu por. Bc. P. N. Z uvedených úředních záznamů ze dne 5. 3. 2002 nevyplývá ani náznak toho, že by do automobilu řízeného stěžovatelem po nastoupení stěžovatele do něho nastoupila ještě nějaká jiná osoba a že by v něm seděla ještě nějaká jiná osoba při zastavení vozidla. Je však skutečností, že z úředního záznamu sepsaného dne 5. 3. 2002 podepsaného por. Bc. P. N., nstržm. L. D. a pplk. J. R. vyplývá, že stěžovatel odmítl, a to opakovaně, podrobit se orientační dechové zkoušce s odůvodněním, že vozidlo neřídil. Z úředního záznamu pplk. J. R. ze dne 13. 3. 2002 vyplývá, že stěžovatel dne 5. 3. 2002 odmítal provedení dechové zkoušky s odůvodněním, že osobní motorové vozidlo neřídil, avšak neuvedl osobu, která ho podle něj řídila a dále stěžovatel tvrdil, že byl zadržen 200 metrů od auta. Dne 6. 3. 2002 byl sepsán záznam se stěžovatelem, v němž uvedl, že „Ke skutečnosti ze dne 5. 3. 2002, kdy jsem byl osloven policistou skupiny stížností a kontroly p. N. nemám co uvést, neboť si nejsem vědom, že jsem se dopustil jakéhokoli protiprávního jednání.“. Písemností ze dne 30. 3. 2002 se stěžovatel vyjádřil ke služebnímu zákroku kontrolora P. N. a uvedl, že dne 5. 3. 2002 na zimmím stadionu potkal svého známého, jehož jméno neuvedl s odkazem na § 68 zákona č. 200/1990 Sb., a požádal ho, aby mu odvezl osobní automobil, který měl zaparkovaný před budovou OŘP Vsetín na S., což mu známý slíbil. Poté se ještě tento muž zdržel chvíli v restauraci, přičemž stěžovatel šel sám ke svému osobnímu motorovému vozidlu, odemkl ho, nastoupil do něho na místo řidiče a vozidlo nastartoval. Poté si stěžovatel přesedl na místo spolujezdce,

nastoupil jeho známý na místo řidiče a s automobilem se rozjel směrem na S., kde po dojetí objel točnu, zaparkoval, se stěžovatelem se rozloučil a odešel po chodníku směrem k sídlišti. Stěžovatel uzamkl vozidlo a když od něj odcházel, byl asi 50 metrů od něj, zastavil ho kontrolor N. a chtěl, aby se podrobil zkoušce na alkohol, doklady po něm nechtěl. Zároveň kontrolor N. byla přítomna jeho spolupracovnice D.. K tvrzení stěžovatele se písemně vyjádřili dne 8. 4. 2002, por. Bc. P. N. a dne 9. 4. 2002 nstržm. L. D. Oba potvrdili, že osobní motorové vozidlo řídil stěžovatel, který byl ve vozidle sám, žádná jiná osoba k vozidlu stěžovatele nepřistoupila ani do něj nenastoupila. Protože jeli se služebním vozidlem bezprostředně za ním, viděli, že v automobilu byl stěžovatel od vyjetí z parkoviště od Okresního ředitelství PČR sám až po zastavení vozidla v sídlišti S., protože bezprostředně po zastavení vozidla k němu oba přistoupili, stěžovatel seděl na místě řidiče a vypínal motor. Por. Bc. P. N. stěžovatele vyzval, aby předložil doklady k řízení motorového vozidla, což on odmítl a dále ho vyzval, aby nasedl do služebního vozidla, což stěžovatel učinil až na opakovanou výzvu. Pak s ním por. Bc. P. N. a nstržm. L. D. odjeli na obvodní oddělení PČR Vsetín, aby dalším úkonům byl přítomen nadřízený stěžovatele. V průběhu jízdy pak por. Bc. P. N. zastavil u služebního vozidla OOP. Ke všem shora uvedeným skutečnostem správní orgány přihlížely a hodnotily je. Jejich závěr, že stěžovatel řídil osobní motorové vozidlo tov. značky Opel Ascona SPZ byl učiněn na základě řádně zjištěného skutkového stavu, zejména služebními záznamy a vyjádřeními por. Bc. P. N. a nstržm. L. D., které jsou zcela přesvědčivé. Naopak tvrzení stěžovatele v řízení před správními orgány jen v obecné poloze, že osobní motorové vozidlo tov. značky Opel Ascona SPZ neřídil, bylo zcela vyvráceno. Pokud stěžovatel v soudním řízení uvedl jméno osoby, která podle něj řídila osobní automobil, nebylo třeba z tohoto důvodu přezkoumávané rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, protože nebylo třeba dokazování doplňovat. Skutkový stav byl správními orgány zjištěn úplně a správně.

Z důvodů v tomto rozsudku uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Žalovaný měl ve věci úspěch a měl by proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný jednak náhradu nákladů tohoto stadia řízení nežádal a jednak mu podle obsahu spisu prokazatelné náklady ani nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu